

ת"פ 39102/06/12 - מדינת ישראל נגד י ק

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 39102-06-12 מדינת ישראל נ' ק

בפני כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י ק

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות איומים, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

על פי כתב האישום המתוקן, ביום 16.6.12 בשעות הבוקר, התקשר הנאשם לגיסה של המתלוננת, אם בתו, ואמר לו שהוא מגיע עכשיו למודיעין (מקום מגורי המתלוננת) ו"נותן לה סכין, אני הורג אותה עכשיו ישר ישר, אפילו ידיים עשר אנשים לא מחזיקים אותי, אני מתחיל עכשיו עצבים שלי יותר ויותר..." וכן הוסיף עוד איומים כדוגמת: "אני הכי טוב הולך לכלא עם הזבל הזה, אבל היא עוד כמה ימים הולכת אל הבית קברות... אני הולך הורג אותה".

כמו כן, במהלך החודשים מאי-יוני 2012, התקשר הנאשם אל הנאשמת פעמיים בשבוע, כ- 30 פעמים ביום, ואמר לה שיגיע לבית, ייקח את הבת, יצרח יעשה רעש לכל השכונה וישבור את הדלת.

הנאשם נשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן בטרם נגזר דינו.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן 43, עלה לישראל בשנת 1998, גרוש ואב לשלושה ילדים, שני ילדים בגילאי 20 ו-9 מגרושתו, וילדה כבת שלוש ממערכת יחסים ארוכה שניהל עם המתלוננת. מזה כשנה מצוי במעצר בית בתנאים מגבילים בבית גרושתו בפתח תקווה. לדבריו, עובד כמכונאי במפעל המתמחה ברדיאטורים.

הנאשם הינו הבן השני מתוך שניים, במשפחת מוצאו. אחיו נהרג לפני 5 שנים. הוריו פנסיונרים ומתגוררים באוקראינה.

הנאשם תאר תפקוד תקין במסגרת משפחת מוצאו, וסיפר כי היום הקשר עם הוריו הינו בעיקר באמצעות הטלפון.

לדברי הנאשם, סיים 10 שנות לימוד, כמקובל בארץ מוצאו, והתגייס לצבא הרוסי, שם שירת כנהג במשך שנתיים. בהמשך למד 5 שנים לימודי תעודה בתחום המכונאות במכללה, ולדבריו סיים בהצלחה. השתלב בעבודתו בתחום הכשרתו כמכונאי, עד לעלייתו לישראל.

בגיל 21 נשא אישה, ועלה איתה ועם בנו הבכור לארץ בשנת 1998, כאמור. הנאשם ציין כי לאחר עלייתם לארץ, החלו קונפליקטים בינו לבין אשתו, על רקע ההגירה וקשיים כלכליים, ולפני כחמש שנים הזוג התגרש. לדבריו, על אף הגירושין, הקשר בינו לבין גרושתו תקין, ובמהלך השנים הוא תמך כלכלית בילדיו והיווה עבורם דמות אב.

הנאשם הכיר את המתלוננת בשנת 2008, באמצעות אתר הכריות, ובני הזוג ניהלו קשר משמעותי במשך כארבע שנים ולהם ילדה משותפת כבת שלוש. הנאשם תאר מערכת יחסים תקינה עד לפני שנתיים, עת החלו ביניהם חילוקי דעות בנושאים שונים. הנאשם התקשה להסביר את הרקע והסיבות לקשיים ביחסים, וביקש להימנע מלהעמיק בנושא. לדבריו, בת זוגתו בחרה לסיים את מערכת היחסים ביניהם, כשדבריו הופתע מהחלטה זו.

בעניין העבירות נשוא הדיון, הנאשם לקח אחריות חלקית על ביצוע העבירות, ולדבריו מתקשה לזכור חלקים מהאירועים המיוחסים לו בכתב האישום. ניכר כי הוא מצמצם את חלקו בביצוע העבירות, ואינו מודע לחומרתן. מסביר את התנהגותו על רקע התנגדותה של המתלוננת לאפשר לו לראות את בתו, התנהגות אותה חווה כמקניטה, פוגענית ולא הוגנת כלפיו. לדבריו חש מצוקה ולחץ נפשי, ועל כן פעל באופן מיידית ותוקפנית כדי לפרוק את כעסו, אך לא תכנן להוציא לפועל את איומיו.

שירות המבחן ניסה לעבד עם הנאשם את התנהגותו, אולם הוא ציין כי אינו אדם אלים, התקשה לבחון את התנהגותו באופן ביקורתי ולהביע אמפתיה כלפי המתלוננת, והתמקד בעצמו וברצונותיו, נטה לקורבנות והשליך את הסיבה להתנהגותו הבעייתית על המתלוננת, והסתייג מצורך בעזרה בתחום שליטה בכעסים וויסות דחפים.

הנאשם טען כי הוא צורך אלכוהול במהלך אינטראקציות חברתיות, שלל שימוש לרעה באלכוהול והסתייג מאבחון מעמיק יותר בתחום זה.

המתלוננת, אשה כבת 37, ילידת ברה"מ לשעבר, גרושה ואם לשלושה ילדים, הקטנה מהם ממערכת היחסים עם הנאשם. מתגוררת עם ילדיה, ועובדת מזה כ- 13 שנה כמזכירה לוגיסטית. לדבריה, עד לידת בתם המשותפת, מערכת היחסים בינה לבין הנאשם היתה תקינה. יחד עם זאת, בהחלטה משותפת, ניהלו חשבונות בנק נפרדים, כשכל אחד מבני הזוג שותף באופן פעיל ושווה בהוצאות השוטפות של משק ביתם המשותף. לדבריה, עם לידת בתם ופיטורי הנאשם, החלו ביניהם קונפליקטים. לדבריה, באותה תקופה, הוא נעדר מהבית עד השעות הקטנות של הלילה, בילה עם חבריו, חזר הביתה כשהוא בגילופין, נהג לגנוב ממנה כסף, ונהג בחוסר אחריות כלפי בתם, ואף הסיע אותה במספר הזדמנויות ברכבו ללא מושב בטיחות וכשהוא בגילופין.

לטענתה, כשהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול, היה תוקפני ואלים מילולית כלפיה, אך שללה גילויי אלימות פיזית מצדו. לדבריה, ביקשה לסיים את הקשר ביניהם, מתוך דאגתה לבתם, לאור חוסר אחריותו כלפי הבת וכלפי התא המשפחתי, ולאור נטייתו לצריכת משקאות אלכוהוליים.

לאור עמדת הנאשם, השולל בעייתיות כלשהי מבחינת דפוסי השתייה שלו והסתייגותו מצורך באבחון בתחום זה, אין בידי שירות המבחן תמונה ברורה בעניין זה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם, אדם סגור, המתקשה לשתף בעולמו הפנימי, בעל דפוסי חשיבה נוקשים ובלתי מסתגלים, ובעל נטייה להתנהגות אימפולסיבית וכוחנית במצבים בהם חש תסכול ופגיעה בדימוי העצמי הגברי.

גורמי הסיכון הם העדר מודעות וטשטוש ההתנהגות הבעייתית, כפי שבאו לידי ביטוי בביצוע העבירות, וכן הערכת שירות המבחן כי הנאשם מתקשה להתמודד עם רגשות שליליים, אינו מזהה מצבי סיכון, ופועל בדרך תוקפנית במצבים בהם חש לחץ וחוסר אונים. גורם סיכון נוסף הינו דיון משפטי המתנהל סביב הסדרי הראיה, אשר מהווה מוקד טעון רגשית עבור שני הצדדים.

בשלב זה, שירות המבחן נמנע מהמלצה בעניינו של הנאשם.

ביום 21.11.2013 ניתן תסקיר משלים בעניינו של הנאשם.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם לא הופיע לפגישה שנקבעה עמו, ועל כן נערך תסקיר זה בהתבסס על שיחה טלפונית עם הנאשם.

בשיחה עמו התחייב כי יפנה לאבחון בעמותת אפש"ר (המטפלת בנפגעי אלכוהול), אך מברור עמם עלה כי הנאשם טרם פנה לאבחון.

בשל העדר שיתוף פעולה מצד הנאשם, ממליץ שירות המבחן על הטלת עונש מוחשי לצד עונש מרתיע הצופה פני עתיד, ונמנע מהמלצה בעניין אי הרשעת הנאשם.

ביום 5.6.14 ניתן תסקיר משלים נוסף בעניינו של הנאשם.

מהתסקיר עלה כי ביום 7.1.14 נפגש הנאשם עם גורמי המבחן, ומסר כי נמנע מכל אינטראקציה עם המתלוננת, ושלל כוונה לפגוע בה. יחד עם זאת, הביע תסכול סביב אי הסכמתה של המתלוננת למפגשים בינו לבין בתו.

הנאשם חזר ושלל בעייתיות כלשהי בוויסות דחפים, והסתייג מצורך בטיפול ממוקד באלימות במשפחה, אך הסכים לעבור

אבחון מעמיק בנושא זה, ועל כן נקבעה לו פגישת אבחון ראשונה ביום 14.1.14.

הנאשם לא הגיע לפגישות נוספות שנקבעו לו בשירות המבחן בחודשים מרץ-מאי 2014, ומברור עם עמותת אפש"ר בסמוך למועד כתיבת התסקיר, עלה כי הנאשם כלל לא פנה לאבחון במרכזם.

בשיחה של שירות המבחן עם המתלוננת, היא דיווחה על ניתוק מוחלט בינה לבין הנאשם, מסרה כי אינו משלם את המזונות שנקבעו, ולא רואה את בתם המשותפת, ובכוונתה להגיש בקשה להיות אפוטרופוס יחיד לבתם.

אשר על כן, שירות המבחן אינו משנה מהמלצתו כפי שניתנה בתסקיר הקודם.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם, אשר לא הסכים עם הסדרי הראיה של בתו, טען כי האיומים נבעו מלחץ, עצבים וכעס, ואין המדובר באיומים בוטים, אך משפט כגון: אני אלך לכלא והיא לבית הקברות" אינו משאיר מקום לספק.

בתסקיר, הנאשם לוקח אחריות חלקית על ביצוע העבירות, מצמצם ואינו מודע לחומרת מעשיו. לא מעוניין בטיפול, לא בעניין האלכוהול ולא בעניין האלימות, ושירות המבחן מציין כי קיים סיכון להתדרדרות המצב. לטענת ב"כ המאשימה, על אף שהנאשם נעדר עבר פלילי, התסקיר בעניינו שלילי, ובית המשפט מכיר את מקרי האלימות והתדרדרותם. תופעה זו יש למגר.

המאשימה הפנתה לפסיקה להלן:

רע"פ 1293/08, **אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל**, במקרה זה, הנאשם שהיה מסוכסך עם המתלוננת על רקע הסדרי ראייה של ילדיהם, איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה ובחירותה של המתלוננת. בית משפט השלום גזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מע"ת, קנס על סך 5,000 ₪ והתחייבות בסכום דומה שלא יעבור עבירות אלימות כולל איומים למשך שנתיים. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהוגשה, וקיבל את עמדת המאשימה כי העונש שהוטל על המבקש אינו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות של אלימות בתוך המשפחה.

רע"פ 1867/12, **אריק גולן נ' מדינת ישראל**, גם במקרה זה הורשע הנאשם בעבירות איומים על רקע סכסוך גירושין, ובית משפט השלום גזר עליו חודש עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מע"ת ופיצוי למתלוננת בסך 750 ₪. בית משפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור.

לנוכח האמור, עותר ב"כ המאשימה לענישה של מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

טיעוני הנאשם

ראשית התייחסה ב"כ הנאשם לפסיקה שהוגשה, וטענה כי פס"ד בעניין **קורניק** אינו רלוונטי בענייננו, שכן מדובר בנאשם שהורשע לאחר שניהל הוכחות, בניגוד לנאשם כאן שהודה בהזדמנות הראשונה וחסך מזמנו של בית המשפט וכן חסך את עדות המתלוננת.

עוד טוענת הסנגורית כי כתב האישום תוקן משמעותית לקולא, ומתוך חמישה אישומים שהיו בתחילה נותרו רק שניים.

לטענת הסנגורית, המתלוננת מונעת מהנאשם לראות את בתו בת ה-3, דבר אשר גורם לו לתסכול רב, ותחושת חוסר אונים. הנאשם התעצבן כאשר המתלוננת לא עונה לו לטלפונים, ומנתקת לו טלפונים. אין לו אובססיה כלפי המתלוננת, אלא הוא רוצה לראות את הילדה. בייאוש, הוא פנה לגיסה של המתלוננת, וזה האישום הראשון. הוא חשב שאולי גיסה יצליח לשכנע אותה לתת לו לראות את הילדה. בתחילה הנאשם אומר לו: בבקשה תעזור לי תגיד שתענה לטלפונים, תגיד לה שאני רוצה לראות את הילדה", ורק לאחר מכן משמיע אישומים, ואין המדובר באיום ישיר, אלא באמצעות אחר, תוך כדי שהנאשם נמצא בסערת רגשות.

בעניין האישום השני בכתב האישום המתוקן (אישום 4 בכתב האישום המקורי), מדובר באיום לפגיעה ברכוש בלבד. בשיחת טלפון בין הנאשם למתלוננת, הוא לא מאיים לפגוע בה, אלא ברכוש, והכל על רקע רצונו לראות את בתו.

הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, הביע חרטה והסביר את הסיטואציה. לטענת הסנגורית, שירות המבחן קורא לזה "קבלת אחריות חלקית" כיוון שהנאשם הודה והסביר את הנסיבות. הנאשם אכן תופס את עצמו כקורבן, כיוון שנמנע ממנו לראות את בתו, והוא תופס עצמו כצד הנפגע בעניין זה.

עוד מוסיפה הסנגורית, כי מדובר בעבירות ישנות מאוד. לא היה קשר בין הנאשם למתלוננת מאז ועד היום, ולא היו הפרות של התנאים. הנאשם כבר מזה למעלה משנתיים לא רואה את הילדה. המתלוננת הגישה בקשה להיות אפטרופוסית יחידה, והנאשם מפחד אפילו לדבר איתה. מדובר בתקופה ארוכה של שנתיים וחצי, שהנאשם לא יוצר עם המתלוננת קשר ומנוע מלראות את הילדה.

כמו כן, מציינת הסנגורית את התקופה בה הנאשם היה עצור בגין האישומים, ולטענתו, מדובר באישומים מהרף הנמוך, אשר אין מחלוקת כי מעולם לא גלשו למעשים. בתחילה הנאשם היה עצור שבוע, אז שוחרר למעצר בית מלא, אח"כ יצא לעבודה, אח"כ היה במעצר לילי בלבד, ורק באפריל 2013 בוטלו התנאים לגמרי.

בנוגע לעניין האלכוהול שעלה בתסקיר, הנאשם הכחיש כל בעיה שכזו, ועניין זה לא עלה מהודאת המתלוננת או מכתב האישום, אלא רק קצינת המבחן העלתה זו, והיא כותבת ש"אין בידם תמונה מלאה אודות דפוסי השתייה". לטענת ב"כ

הנאשם, לא רק הנאשם אינו חושב שהוא צריך להשתלב בטיפול, ואף הוא אינו סבור כי נאשם נעדר עבר פלילי שעובד בשתי עבודות, אדם נורמטיבי בן 44, צריך להתנתק ממעגל העבודה ולהשתלב בהליך טיפולי. מוסיפה וטוענת הסנגורית, שאי אפשר להעניש אדם האומר שהוא לא שותה אלכוהול. במידת הצורך, יפנה הנאשם לאבחון בעמותת אפש"ר על מנת שהם יגיעו למסקנה זו, אבל לא ניתן לבסס את מסקנה שהנאשם צריך טיפול בעניין אלכוהול על בסיס שיחה של קצינת המבחן עם המתלוננת, שהנאשם לא בקשר איתה כבר מאז שנת 2012.

לטענת ב"כ הנאשם, מתחם הענישה בעבירות האיומים נשוא כתב האישום מתחיל באי הרשעה, ובמקרה שלנו, מאסר בדרך של עבודות שירות יפגע לא רק בנאשם, אלא גם במתלוננת. ברגע שמטה לחמו של הנאשם ייפגע, הוא לא יוכל לשלם מזונות לבתו.

ב"כ הנאשם הגישה פסיקה כדלהלן:

ת"פ 8013-09-09 **מדינת ישראל נ' טאקלה**, שם מדובר בנאשם שאיים לרצוח את בת זוגתו בסכין, הנאשם ניהל הוכחות, אשר בסופם נקבעה אשמתו. בגזר הדין צוין כי "הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ולא הפנים את החומרה שבהם, כך שלא ניתן לומר כי הוא למד את לקחו", ובשל כך לא ביטל בית המשפט את הרשעתו, וגזר עליו 6 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 1,000 ₪.

ת"פ 28472-09-12 **מדינת ישראל נ' דהרי**, שם מדובר בכתב אישום הכולל 2 עבירות איומים ועבירה של היזק בזדון. הנאשם איים על המתלוננת, ותוך כדי האיומים הכה על ארון המטבח ודלת המטבח, ולאחר מכן אף עקר את דלת חדר השינה, ניפץ בפטיש את חלונות ודלתות הבית, ושבר כסאות בפינת אוכל.

מתחם הענישה שקבע בית המשפט שם נע בין מע"ת לבין 7 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם, שהיה עצור במשך חודשיים בהעדר חלופה, מאסר בפועל חופף למעצרו, 6 חודשי מע"ת והתחייבות בסך 5,000 ₪.

ת"פ 25364-09-10 **מדינת ישראל נ' נתן**, שם מדובר בחמישה אישומים, הכוללים איומים, תקיפה בנסיבות מחמירות, הטרדה באמצעות מתקן בזק, אשר בגינם גזר בית המשפט על הנאשם של"צ בהיקף 150 שעות, וביטל את הרשעתו.

הסנגורית הגישה 5 גזרי דין נוספים בהם במקרים דומים בעבירות איומים בין בני זוג, נגזר על הנאשם מע"ת בלבד.

לאור האמור, מבקשת הסנגורית כי יוטל על הנאשם עונש הרתעתי בלבד בדמות מאסר על תנאי.

דין

בהסתמך על הפסיקה הנוהגת, אני סבורה כי מתחם הענישה בעבירת האיומים נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל

של מספר חודשים ועד שנה.

במקרה דנן, מדובר באיומים ברף גבוה, שנאמרו במקרה אחד לצד שלישי, ובמספר של מקרי איום ברף בינוני, לגרימת נזק רכוש או מטרד בלבד. האירועים קרו על רקע תקופת משבר בחיי הנאשם, שנבעה מפירוק התא המשפחתי והעדר הסדרי ראייה של בתו, ועל רקע נסיונותיו החוזרים לפנות ללבה של המתלוננת בעניין זה. הנאשם הינו אדם בעל תפקוד נורמטיבי, ללא עבר פלילי, ולא הוכח כי יש קשר בין שתיית האלכוהול שלו בנסיבות חברתיות לבין האירועים נשוא כתב האישום. מאז אותם אירועים, שקרו לפני יותר משנתיים, לא היה לו עוד כל מגע או קשר עם המתלוננת, על אף שעדיין לא נקבעו הסדרי ראייה, ומתקיים בנדון הליך משפטי. לפיכך, ניתן לומר כי להליך המשפטי ולסנקציות של מעצר, מעצר בית ותנאים מגבילים, היה אפקט מרתיע ומציב גבולות עבור הנאשם.

בנסיבות אלה, אני סבורה כי יש מקום לגזור על הנאשם עונש צופה פני עתיד, בצירוף קנס משמעותי.

אני גוזרת על הנאשם 6 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה של איומים.

קנס בסך 3,000 ₪, או חודש מאסר תמורתו.

פיצוי למתלוננת בסך 2,000 ₪.

הקנס והפיצוי יקוזזו מההפקדה בתיק, והיתרה תשולם בקופת בית המשפט בארבעה תשלומים חודשיים החל מיום 1.12.14.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ה, 05 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים.